

Tàntal voltat d'aliments i de begudes que tots els seus esforços més tibants, més desesperats, no poden permetre-li d'agafar.

Així, els homes i el bé. El bé envolta els homes per totes bandes, es proposa sens parar, i la voluntat més forta, els esforços més violents, no poden permetre'ls d'agafar-ne ni un bri.

No intentar-ho, restar immòbil, implorar en silenci.

Si Tàntal hagués restat totalment immòbil enmig dels fruits i les aigües vives, Zeus hauria acabat per apiadar-se'n i li hagués donat menjar i beure.

A còpia de paciència, lassar la paciència de Déu.

A qui s'està immòbil, esperant amb igual docilitat el bé, el mal o l'absència de tots dos, Déu només pot fer-li que bé.

Tàntal és massa estúpid per a aprendre, ni en la perpetuïtat dels temps, que, essent certament inútils els esforços que fa, més li convé la immobilitat.

Una voluntat forta obté molt. Així, Napoleó. Molt, però no pas bé. Ni un àtom, de bé.

La humanitat en bloc és Tàntal.

La història de Tàntal, fill de Zeus, el primer homicida (vegeu Caïm), és en la mitologia grega una versió de la història del pecat original. La història de Niobe n'és una altra versió. En certs autors és la filla del primer home. La seva falta fou creure que els seus infants eren seus.

Tàntal, instruït per l'experiència, gira els ulls, clou la boca, es mossega els llavis, quan les branques carregades de fruits s'inclinen vers ell. Però, quan els fruits arriben fins a tocar-li els llavis, no se'n pot estar, d'intentar agafar-los. Llavors, les branques s'alcen fins al cel; ple de ràbia i d'una set devoradora, beu del riu on és i només fa que empassar-se pols.

Jo sóc molt sovint així.

¿En quin sentit és etern el suplici de Tàntal? N'és perquè Tàntal és incapaç d'un moviment d'amor. Però si Tàntal renunciava per amor de la voluntat de Zeus a intentar d'apagar set i gana, un dia el seu suplici arribaria a terme.

Que Déu és el bé, és una certesa. És una definició. Que Déu, d'una certa manera —que ignoro— és realitat, fins això és una certesa. No és pas matèria de fe. Però que cadascun dels pensaments pels quals desitjo el bé m'acosta al bé, això sí que és un objecte de fe. Només en puc fer l'experiència per mitjà de la fe. I, fins i tot després de l'experiència, no és, amb tot, objecte de constatació, ans solament de fe.

Com que posseir el bé consisteix a desitjar-lo, l'article de fe en qüestió —que és l'únic article de la verdadera fe— té per objecte la fecunditat, la facultat d'automultiplicació de tot desig de bé.

Pel sol fet que una ànima desitgi verament, purament, exclusivament el bé amb una part de si mateixa, en un instant ulterior de temps desitjarà el bé amb una part més gran de si mateixa —fora que refusi de consentir a aquesta transformació.

És creure això, tenir la fe.

¿És que verdaderament, com l'Evangeli sembla indicar-ho, hi ha una relació entre això i la guarició dels posseïts, la marxa damunt les aigües, el desplaçament de les muntanyes? La relació simbòlica és clara. ¿Hi ha relació literal, però? Fins aquí, aquest problema em supera.

Fins i tot els materialistes posen fora seu un bé que els superi de molt i els ajudi des de fora, al qual el seu pensament s'adreci amb un moviment de desig i de pregària. Per a Napoleó, la seva estrella. Per als marxistes, la Història. Passa, només, que el situen en aquest món, com els gegants del folklore, que fiquen el cor (o la vida) en un ou que hi ha en un peix en un llac guardat per un drac, i acaben morint. I encara que les seves pregàries siguin sovint exalçades, és de témer que calgui veure-les com a adreçades al diable.

Cap ésser humà no se n'escapa, de la necessitat de concebre fora seu un bé al qual se li giri el pensament en un moviment de desig, súplica i esperança. Per consegüent, solament es pot triar entre l'adoració del verdader Déu i la idolatria. Tot ateu és idòlatra —fora que adori el verdader Déu sota el seu aspecte impersonal. La major part de la gent piadosa és idòlatra.

Per a tot esperit creador (poeta, compositor, matemàtic, físic, etc), la deu desconeguda de la inspiració és aquest bé vers el qual es gira un desig suplicant. Ho sap per una experiència contínua, que la rep, la inspiració.

Però entre aquests esperits els uns conceben aquesta deu com a estant dessota el cel, els altres com a estant-hi per damunt. No és pas que a si mateixos s'ho diguin així; i si n'hi ha que se l'hi diuen, els mots que s'adrecen a si mateixos o a altri no sempre es corresponen amb el seu pensament. Però sigui quin sigui el llenguatge emprat, o sigui sense llenguatge, de fet la mirada de l'ànima és adreçada, amb espera, desig i súplica, a un lloc situat o bé per damunt del cel o bé dessota. Si és per damunt, hi ha geni autèntic. Si és dessota, hi ha imitació més o menys brillant del geni, de vegades molt més brillant que el mateix geni. El lloc és per damunt del cel o dessota segons la naturalesa del bé concebut com a enclòs en la inspiració. Si hi és per damunt, la inspiració no és pas concebuda, llavors, com a diferent de l'obediència. No es desitja pas la inspiració per a produir coses belles, llavors, es desitja de produir coses belles perquè les coses verdaderament belles procedeixen de la inspiració. Cercar tot primer el reialme i la justícia del Pare celestial, i rebre el que és donat.

Així, artistes i savis són o religiosos o idòlatres, de manera totalment independent de les opinions que professin, segons el lloc que el desig d'inspiració ocupi en la seva ànima.

En el mateix sentit, es pot dir que un quadre és piados o idòlatra, i això no té res a veure amb el tema.

Saber que Déu és el bé —o, més simplement, saber que el bé absolut és el bé, creure que el desig de bé es multiplica per si mateix en l'ànima si l'ànima no refusa el consentiment a aquesta operació— aquestes dues coses tan simples són prou. No cal res més.

Cal, però, només, vigilar-se constantment per impedir-se de refusar el consentiment al creixement interior del bé —impedir-s'ho incondicionalment, vingui el que vingui.

Aquesta certesa, aquesta creença, aquesta vigilància —és això tot el que cal per a la perfecció.

És infinitament simple.

Però és en aquesta simplicitat que rau la dificultat més gran. El nostre pensament carnal té necessitat de varietat. ¿Qui la suportaria, una conversa d'una hora amb un amic, si aquest amic deia "Déu, Déu, Déu..." sense parar? Ara bé, la varietat és la diferència, i tot el que és diferent del bé és mal.

La part carnal de l'ànima, que té necessitat de coses variades, s'ha d'aplicar a les coses variades d'aquí baix. La part fixa de l'ànima, a través d'aquestes coses variades, ha d'apuntar al lloc fix on resideix Déu.

En una esfera buida que gira, tots els punts, tots, es mouen, tret de dos. Els punts intermedis entre aquests dos giren i, tanmateix, entre ells hi ha una relació immòbil.

Que Déu sigui un pol, i l'altre el punt fix de l'ànima, és a dir, la presència de Déu en l'ànima.

Com que som en la mentida, allò que anomeno jo no és pas al centre de la meva ànima. És per això que tot el que interessi directament al centre de la meva ànima hi és exterior, al que anomeno jo.

És per això que tots els inspirats, de la inspiració que sigui —ni que sigui d'un ordre del tot profà, com la invenció d'una màquina— experimenten la inspiració com un fenomen exterior a si mateixos.

O, encara, podem raonar així: ¿Com, de mi, en podria sortir més bé que no n'hi ha? Si progresso en bé, és que un bé exterior m'influencia.

Si el desig de bé és possessió de bé, el desig de bé és productor de bé, és a dir, productor de desig de bé.

Fora meu hi ha un bé superior a mi que m'influencia per al bé cada vegada que desitjo el bé.

Com que no hi és possible cap límit, a aquesta operació, aquest bé de fora meu és infinit; és Déu.

Fins i tot aquí no n'hi ha, de creença, ans certesa. És impossible de pensar el bé sense pensar tot això, i és impossible de no pensar el bé.

Com que no hi ha cap límit, a aquesta operació, finalment l'ànima ha de deixar de ser, per assimilació total a Déu.

A no importa quin estadi de la transformació, l'ànima pot refusar una transformació ulterior. Llavors, resta potser un temps en l'estat en què es troba. Només un temps, però. Tot seguit recau. Progressivament, així com havia pujat. I en la mesura que el pur desig de bé no hagi estat enterament esborrat, que en resti almenys un gra, pot refer-se i remuntar. Remuntarà més amunt que la primera vegada. Però si, arribada més amunt, refusa un altre cop, la cosa torna a començar.

Una ànima pot arribar a no importa quina alçada per aquesta marxa oscil·lant; però això és miserable.

¿Hi ha cap punt, possible d'atènyer en aquest món, més avall del qual no es pugui baixar?

No en sé res.

M'agradaria de creure-ho.

Perdre aquí baix la capacitat de triar entre el bé i el mal que ens ha donat el pecat original, ¿què hi pot haver de més desitjable?

Touto...

L'ànima només té la tria del pas al no-res a través del bé creixent o del mal creixent. Tant el bé com el mal tenen com a límit el no-res. Però no és pas indiferent d'arribar al no-res a través del bé o a través del mal.

Al contrari, només això, importa, i tota altra cosa és indiferent.

¿I per què és que això importa?

Per res. Importa en si. Només això importa incondicionalment.

I, en un pla encara més elevat, absolutament res, no importa. Car si caic al fons del mal, això, al bé, no li fa cap mal.

Com que som en la mentida, tenim la il·lusió que és la felicitat, allò que importa incondicionalment.

Si algú sospira "¡Voldria ser ric!", l'amic que ho senti pot respondre-li "¿Per què? ¿Que potser fores més feliç?"; però si algú diu "Vull ser feliç", ningú no li respondrà "¿Per què?"

Digue'm per quins motius vols ser feliç.

Algú té mal i voldria ser-ne alleujat. Digue'm per quin motiu vols ser-ne alleujat.

Preguntes ridícules. ¿Qui gosaria de fer-les?

Cal fer-se-les un mateix i adonar-se, primerament, que no es té cap raó per a desitjar de ser feliç i, segonament, que la felicitat no és res que s'hagi de desitjar sense raó, incondicionalment; car només el bé és desitjable així.

És el fons del pensament de Plató.

És un pensament talment contrari a la naturalesa que només pot sorgir en una ànima enterament devorada pel foc de l'Esperit Sant, com ho eren indubtablement les dels pitagòrics.

Així, no ha estat comprès, ni fins discernit, en les obres de Plató.

La benaurança glorificada sota el nom de felicitat eterna, de vida eterna, de Paradís, etc., s'ha de judicar de la mateixa manera. Tota espècie de benaurança s'ha de judicar així. Tota espècie de satisfacció.

Sant Joan no diu pas "serem feliços perquè veurem Déu", sinó "serem semblants a Déu perquè El veurem tal com és".

Serem bé pur.

Ja no existirem. Però en aquest no-res que hi ha al límit del bé serem més reals que no en cap moment de la nostra vida terrestre. Mentre que el no-res que hi ha al límit del mal no té realitat.

Realitat i existència són dos.

També això és un pensament central de Plató. I també poc comprès.

(Justí, sant Agustí, etc., deien que Plató havia après de Moisès que Déu és l'Ésser. Però, ¿i de qui va aprendre que Déu és el Bé, i que el Bé està per damunt de l'Ésser? No pas de Moisès.)

Notes del traductor:

(1)

--Simone Weil, entre el dia que sortí de Marsella cap al Marroc amb destinació final els Estats Units, el 17/5/1942, fins al dia que sortí dels Estats Units cap a Anglaterra, el 10/11/1942, omplí set quaderns amb tot de pensaments, esbossos d'obres, notes de lectura, citacions, bibliografies. Després, fins a la seva mort al sanatori d'Ashford (Kent), el 24/8/1943, continuà escrivint-ne en un carnet.

--**Quaderns d'Amèrica** és el resultat d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits dels set quaderns, ordenats, aquests quaderns, segons la numeració que duïen inscrita. No hi ha cap seguretat que aquesta numeració sigui en ordre cronològic d'escriptura, ni que hi siguin els escrits de cada quadern.

--**Notes escrites a Londres** és el resultat també d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits del carnet.

--El **Pròleg** es trobava en un full a part col·locat entre dues pàgines d'un dels quaderns, i sense cap relació amb els escrits d'aquelles dues pàgines.

--El títol del llibre, **El coneixement sobrenatural**, és de l'editor, inspirat—diu—per la freqüència amb què aquesta expressió apareix en els pensaments de l'autora.

(2)

--Aquest escrit és un dels que conformen els **Quaderns d'Amèrica**.